

VERONIKA A VRAH!

Neděle, 24. června 2021

Bylo jaro. Jak se planeta Země natáhla - vlnce Slunci, tak jsou noci kratší, teplejší a Míkyho noční vlny jsou delší. Už se nechodí hlásit co hodinu, ale co tři hodiny. Dá se si na zápraží, tak ikrát mňoukne a pro mě je to signál pustit dovnitř. Někdy mám tuš spánek, mňoukání - mě nevzbudí, a tak nocuje venku. Ale nikdy si na to nestáhne. Tato noc nebyla jiná. Kolem půlnoci si mňouknul a já v polospánku vstala, abych ho pustila dovnitř. Bohužel, až po pozdě jsem zjistila, že Míky nese v tlamičce šivou košili, kterou v mém garsonce vypustil ven.

Než jsem se nadívala, nedobrovolně jsem se ocitla tak v roli lovců, ovšem já jsem lovila z jiného důvodu.

Vypasená myška instinktivně utekla pod postel a já za ní. Zatímco Míky se pod postel vejde celá, mně se tam vejde pouze hlava a kousek ramene. S láčcem přilepeným na podlaze jsem rekognoskovala terén a nemohlo mi uniknout, že mě Míky pod postel tajně blická - máš - ka, pro mě nedosažitelně. To možná vysvětluje ten neznámý zatuchlý zápach.

Myška se krčila v koutku, upírala na nás korálkově ošklivě a neslyšně prosila o milost. Z nás dvou jsem to nebyla já, kdo ji chtěla sežrat a vysílala jsem k ní soustrastné signály, abych ji uklidnila.

Když už jsem ji měla na dosah, Míky nacvičeně skokem myšku popadl do tlamičky a poodešel s košilí, abych na něj nemohla.

Marně jsem s Míky smlouvala, prosila, doprovozovala se, myška měla už svůj osud zpečetěný a odevzdaně - ekala krutou popravu.

Trošku cynicky mi přišlo na mysli, že když už se má ta vražda odehrát, tak ne u mě pod postel. Z posledních sil jsem se snažila zachránit situaci, ovšem k mé smůle neohrabaně to šlo už mezi postel a noční stolek a mně nemohl uniknout Míkyho vztázný šmův.

Ať kodolibě se kolem mě protáhli s košilí, rozhodnut, že bude v popravě pokračovat o kousek dál. Tentokrát pod divanem. Odevzdaně jsem se dala na osud nebožáka - hlodavce, který jsem nemohla zvrátit, ale z posledních sil se mi podařilo vyprostit ze smrtelného sevření - ložnice - ho níbytku, abych se alespoň pokusila zpečetěný konec přestat.

Pomalšími přeskoky jsem se přiblížila k divanu, kde si Míky pohodlně lehl a bvil se pohledem na paralyzovanou oběť budoucího smrtícího rituálu. Jakmile ovšem zavážil, že bych mohla jeho plány zhatit, chápnu myšku do tlamy a přestěhoval se i s ní pod botník.

Na chvíli mi svítila naděje, že bych mohla vraždu - rituál přerušit, ale Míky měl dobrou vybudovanou strategii. Přece jenom je v lovu zkušenější, než já. Než jsem se na cokoli zmohla, ubohý hlodavec to měl ve vteřině za sebou a mně nezbylo nic jiného, než ošklivě nad zmařením šivotem.

Míky měl alespoň tolik slušnosti, že si svoji pozdní vešmí snědl na terase, jak je ostatně jeho zvykem.

Ale já až do rána už neusnula.

Soužití s kočkou je opravdu děsivé. Dobrodružka *

Veronika